

litățile păpușii. Spectacol poetic, realizat aproape numai cu actorul (păpușa rămîne un accesoriu adesea neconvîngător), cu o mișcare de scenă minuțios desenată, cu costume sugestive, dar cu o lentoare „albă” care provine, poate, din fireasca formație de păpușari, nu de actori de teatru dramatic, a interpreților. Experiența ultimilor ani, cînd păpușa a fost cu rost sau fără rost eludată în unele spectacole (și nu este aici spațiul adecvat unei discuții care, totuși, nu mai poate fi mult timp evitată), a dovedit că păpușarul, intrînd „în pielea” actorului dramatic, realizează mai ușor roluri de comedie sau musicaluri, decît partituri grave, de dramă, care cer o cu totul altă pregătire și experiență. Și mă gîndeam, urmărind evoluția lui Mugur Prisăcaru în rolul lui Ionuț, căutătorul tinereții veșnice, care ajunge în finalul traseului său inițiativ la ideea eternității omului, nemuritor prin faptele sale, cît de bine s-ar fi exprimat el prin intermediul păpușii!

Chiar dacă puținele păpuși sînt uneori distonant concepute, spectacolul totuși

emoționează — ceea ce îmi întărește convingerea că prejudecata repertoriului vesel și „fără griji” rămîne ceea ce este, adică o simplă prejudecată. Întîlnirea dintre Mihai Manolescu și teatrul de păpuși din Craiova a început să dea roade despre care se va vorbi, poate, și în viitor. Dar, de fapt, pînă acum s-a vorbit oare suficient despre Horia Davidescu, Kovács Ildiko, Constantin Brehnescu, Ștefan Lenkisch, Pál Antal, Francisca Simionescu, M. Mierluț și alții? S-a vorbit oare suficient despre această artă a păpușii și despre creațiile scenografilor? Sau despre talentații păpușari care muncesc, mai mult sau mai puțin anonim, în altele teatre din țară? Despre o personalitate atît de complexă, ca artista emerită Dorina Tănăsescu? E timpul s-o facem, permanent și temeinic*.

Eugenia STOICA ZAIMU

* *Invitație pe care, dealtfel, o face și revista noastră, chiar în acest număr (p. 58—64) — n. red.*

reprezentarea nr. ...

reprezentarea nr. ...

reprezentarea nr. ...

...239

MENAJERIA DE STICLĂ de Tennessee Williams

TEATRUL „BULANDRA”

1 aprilie 1986

Un spectacol renăscut din propria-i cenușă, un spectacol cu gust amar și trist, înviorat pe alocuri de iluzorii raze de speranță, de groțești izbucniri de veselie factice. Cele patru personaje — deopotrivă oameni comuni, dar și alegorice traiectorii existențiale chinuite de zbaterea între pereții strîmți ai complexelor personale — își etalează infirmitățile sufletești într-un flux de lente pulsații. Atmosfera ternă a universului lor,

pe care încearcă să-l acorde cu strălucirea mult trîmbițatului slogan al bunăstării („American Dream”...), sufocă și înduioșează în egală măsură. Patetismul gestului derizoriu este de fapt nota comună care-i unește — astăzi — pe interpreți. Disperarea mocnită este starea prin care se încheagă și se menține ritmul reprezentației; fără să atingă cota performanței, aceasta reușește să suscite interesul spectatorilor aflați la prima vizionare, ca și al criticului, ce vede reprezentația pentru a doua sau a treia oară. La șapte ani de la premieră, Ileana Predescu își păstrează intactă compoziția ce descrie cu accente apăsate și farmec desuet strădania de a supraviețui demn, într-un penibil și deznădăjduit refuz de a privi în față realitatea. Laura Violetei Andrei are aceeași frumusețe stranie de bibelou de porțelan; păpușa cu gesturi afectate e o ființă diafană și deza-

xată. Virgil Ogășanu mimează fără efort dezinvoltura contrafăcută a insului ce se vrea veșnic tînăr, afișînd un incurabil optimism. Marcel Iureș, aflat la început de drum în acest spectacol, se dovedește un fertil liant al relațiilor dintre personaje. Tom al său este neputinciosul răzvrătit al oricărui vremi, un „nger damnat din spița fugarilor”, dintre cei care, după ce se zbat un timp în capcana prea strîmtă a căminului, evadează, fără să poată totuși scăpa de culpa morală a gestului laș. Lucid și prea puțin activ, căutînd să se dezvinovățească prin obsedante amintiri, martor și comentator al propriei drame ce-și are reverberații în conștiința mutilată a ființelor apropiate, eroul se înecă în mici revolte (cărora actorul le potențează hazul minor), păstrîndu-se însă permanent sub incidența stigmatului ratării.

Irina COROIU